

INGEZONDEN

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zo nodig enige bekorting aan te brengen

DE ORTHOPAEDISCHE CHIRURGIE

In *The Journal of Bone and Joint Surgery*, October 1947 vindt men een presidentsrede van LEROY C. ABBOTT, uitgesproken in the American Orthopaedic Association. Hij betoogt, dat het vroeger gerechtvaardigd mocht zijn, dat de zogenaamde algemene chirurgie een alles beheersende plaats innam, maar dat deze vrijwel niet meer bestaat. Het is ook een speciële afdeling geworden, namelijk de buikchirurgie. De orthopaedie is de behandeling met handgrepen, operaties, oefening en „rehabilitatie” bij aandoeningen van het locomotorische stelsel. Vóór 1900 was de enige grotere chirurgische ingreep op dit gebied van afbrekende aard, namelijk de verwijdering van een tuberculeus heupgewricht. Thans bestaat er een grote variatie van ingrepen. Langzamerhand is aan de orthopaedische chirurg ook de behandeling van verwondingen en infecties van beenderen en gewrichten en het verrichten van amputaties opgedragen. In 70 pCt. van de medische scholen in de Verenigde Staten worden de beenbreuken, osteomyelitis, gewrichtsinfecties en beengezwellen uitsluitend in de afdeling voor orthopaedie behandeld. Indien een leraar in de chirurgie zo ijverig was in het bestuderen van zijn vak, dat hij het gehele gebied wenste te beheersen, een wens, die meer van eerzucht blijkt geeft dan lofwaardig is, zou hij zijn gehele leven lang een leerling blijven en de belangrijke gelegenheid missen om richting te geven aan de groei van een klein gebied der chirurgie. Ook in de Verenigde Staten is de orthopaedische chirurgie in de meeste medische scholen nog een onderafdeling en heeft nog geen autonomie. Het is gewenst, dat overal chirurgische groepen worden gevormd. Dezen zouden de student en assistent de betekenis van elk onderdeel moeten laten zien. Deze groepen zouden zeer belangrijke gemeenschappelijke vraagstukken kunnen oplossen; zo zouden de neurochirurg en de orthopaedische chirurg tezamen de aandoeningen van de tussenwervelschijf moeten bestuderen, de neurochirurg, de uroloog en de orthopaedisch chirurg de verlammingen bij ruggemergsaandoeningen. ABBOTT denkt zich in elke medische school een groep beoefenaars van de verschillende afdelingen der chirurgie, allen gelijkwaardig. De leiding zou worden opgedragen aan een van hen, niet op grond van zijn speciële vak, maar op grond van zijn bekwaamheid voor onderwijs, brede ontwikkeling en geschiktheid in de omgang, met een open blik voor de ontwikkeling van alle onderdelen. De grondbeginselen der chirurgie, de algemene chirurgie, die wij allen gemeen hebben als basis voor onze kennis, zouden onderricht moeten worden door hem, die daartoe het geschiktst is.

Rotterdam, 7 Februari 1948

J. VAN ASSEN Jzn.

DE BEHANDELING VAN HET NAGEBOORTETIJDPERK

Naar aanleiding van de ingezonden stukken in dit *Tijdschrift* over „De behandeling van het nageboortetijdperk”, waarin o.a. geschreven werd over het gebruik van ermetrine vóór de geboorte van de placenta, zij het mij vergund op dit punt ook mijn ervaringen te vermelden. Van 1919 tot 1946 heb ik een grote algemene praktijk met veel verlossingen gehad. Tot 1939 heb ik betrekkelijk dikwijls een nageboorte manueel moeten verwijderen. In 1939 hoorde ik voor het eerst op het artsencongres te Oss (georganiseerd door Organon) over het gebruik van ermetrine en dat dit kon worden gegeven vóór de geboorte van de placenta, in tegenstelling met ergotine. Na die tijd is mijn gedraglijjn steeds geweest als volgt. Na de geboorte van het kind, zo nodig, 15 à 20 minuten afwachten, als de vrouw niet vloede. Ging ze wel vloeien, dan werd terstond ingegrepen.